

Partea I
Un băiețel numit Akum

CAPITOLUL 1

O zi de sărbătoare

Vântul. Aud vântul. Face frunzele să foșnească. Frunzele cântă. Stau la fereastră și ascult. Muzica frunzelor. Îmi place. Închid ochii. E frumos. Mă ridic. Ies din cameră. Închid ușa. În fața mea sunt scările. Urc o treaptă. Încă una. Și-ncă una. Deschid ușa. O cameră mică. Mecanisme de ceas. Mecanisme uriașe. E praf. E liniște. Îmi place. Ating roata cu zimți. Apăs. Mă doare. Privesc palma. E sânge. Sângele e roșu. Aud pași. Cineva urcă în goană scările. Ușa se deschide. O femeie. Are păr lung, violet. Se apropie de mine. Mă ia în brațe. Îmi place cum miroase. O ating cu mâna. Sângele meu îi murdărește rochia. Mă privește speriată. Îi zâmbesc. E frumoasă. Plânge. „Te-ai rănit“, zice. „O, ți-am spus să nu mai vii sus în camera ceasurilor. Ce mă fac cu tine?“ „Mi-e foame“, îi spun. O întreb cine e. Mă privește ciudat. Pare obosită. Întind mâna către ea. Sângele meu îi murdărește rochia.

„Tu ești mama“, îi spun. „Ești mama mea!“

Ziua în care s-a născut Akum a fost o zi de sărbătoare. Toți locuitorii din Regatul Timpului și-au pus ceasurile să sune la ora exactă care fusese anunțată pentru nașterea celui mai nou membru al familiei lui Tempus Întâiul. Mai ales că de milenii întregi în această familie nu se mai

născuse nimeni... Din Orașul Etern până în Extremul Viitor și-n Negura Vremurilor au răsunat chiote de bucurie, alarme melodioase de ceas electronic și dangăte prelungi de orologii. Până și străvechile ceasuri cu cuc au fost puse din nou în funcțiune, iar cucii cu pricina și-au făcut datoria și-au cântat cu glasurile lor metalice, nițel ruginite. Piața Prezentului s-a umplut de o mulțime care ieșise să se veselească și să-i ureze „timp nemuritor“ nou-născutului, pe care sperau că aveau să-l vadă în curând.

„Oare are părul violet ca mama lui sau a moștenit urechile alungite ale tatălui său?“ Întrebarea asta era pe buzele tuturor și, în grupuri ceva mai dubioase, chiar se făceau pariuri. „Poate că se va naște direct cu barba albă a străunchiului“, glumeau unii mai lipsiți de respect față de figura legendară a lui Tempus Întâiul. În final, răbdarea tuturor celor prezenți a fost răsplătită, deși nu același lucru s-ar putea spune și despre curiozitatea lor. Cu puțin înainte de miezul nopții, Domnișoara Poimâine și Vreodată au ieșit în micul balcon din vârful turnului. Părul lung și violet al lui Poimâine era prins într-o împletitură complicată, din care scăpau câteva șuvițe rebele. Purta o rochie cu umărul gol, pe care i se vedea tatuajul în formă de fluture, acum cu aripile larg deschise. Chipul îi strălucea de fericire. Bebelușul din brațele ei era înfășat într-un scutec simplu, alb, brodat cu motive temporale. Curioșii nu și-au putut da seama dacă avea sau nu părul violet ca al mamei sale, urechile alungite ale tatălui sau barba albă a străunchiului, pentru simplul motiv că Domnișoara Poimâine nu s-a desprins de el și nu a catadicsit să-l arate mulțimii strânse special pentru acest moment. S-a mulțumit doar să facă de câteva ori cu mâna, cu un aer princiar, apoi s-a răsucit pe călcâie și a intrat înapoi în apartament, lăsându-și soțul încurcat să spună câteva cuvinte mulțimii care fremăta de nerăbdare.

— Dragi locuitori ai Regatului, a început Vreodată, extrem de emoționat. După cum știți, de milenii întregi în familia regală nu s-a mai născut nimeni, așa că astăzi este un moment fericit pentru noi toți. Mai cu seamă pentru mine: este ziua în care am devenit tată! zise Vreodată și simți că i se umezesc ochii de lacrimi. Cuvintele-mi vin ușor când trebuie să le așez în versurile unui cântec, dar greu când trebuie să țin discursuri de la balconul turnului, de care mă leagă atâtea amintiri. Turnul, acest simbol al regatului nostru, locul de unde a început totul, locul în care ia naștere prezentul, locul care adăpostește marele ceas, ale cărui limbi Măria Sa Tempus Întâiul a avut grijă să le întoarcă întotdeauna exact la fel: nici prea repede, nici prea încet, nici prea devreme, nici prea târziu...

Ușa din spatele său se deschise și în cadrul ei apărură silueta impunătoare a lui Tempus; la vederea lui, mulțimea strânsă în piață izbucni în urale entuziaste. Tempus profită de ocazie să-l tragă de mânecă pe Vreodată și să-i șoptească:

— Treci la subiect!

— Poftim?

— Treci la subiect, nu te mai moșmondi atâta!

— Păi...

— Mii de clipe și secunde, făcu Tempus Întâiul, exasperat. Făpturile astea s-au adunat aici să vadă bebelușul. Nepoata mea e destul de căpoasă încât să nu-l prezinte așa cum se cuvine – martor mi-e Sfântul Moment că am încercat să-i explic uzanțele și protocolul, dar pur și simplu nu-i pasă. Știi că așa a fost de mică, mai rebelă! Trag nădejde ca tu să fii mai cu capul pe umeri și cu ceasul la fix. Fă-ți datoria!

— Dar... ce trebuie să fac? întrebă Vreodată, năuc. Mi s-a spus că trebuie să țin un discurs...

— Un discurs nu înseamnă să bați câmpii cu bazaconii despre turn și timp. Trebuie să anunți numele copilului!

— ...

— Ce mai e?

— ...dar nu l-am ales încă!

— Sfinte Moment! Așa ceva nu poate fi adevărat. Spune-mi că glumești!

Vreodată plecă privirea, rușinat. Adevărul era că Domnișoara Poimăine și cu el nu reușiseră să ajungă la un compromis în privința numelui copilului. Ea fusese așa de sigură că va fi fetiță, încât nici nu dorise să discute posibilitatea de a alege și un nume de băiat.

— Se va numi Mademoiselle Après-Demain, spusese ea în timp ce pregătea rochițe și botoșei de culoare violet. Când va fi mare, își va desena un fluturaș pe umăr. Va asculta muzică rock și va fi o rebelă...

— Dragostea mea, minutarul ceasului meu, încercase el să o convingă, nu o poate chema la fel ca pe tine! În plus, e un nume cam lung! Și gândește-te măcar o clipă: dacă nu va fi fetiță?

Drept răspuns, ea îl săgetase cu o privire atât de categorică, încât nu mai cutezase să spună nimic. Așa se face că problema numelui rămăsese nelămurită și nedecisă până în momentul apariției copilului; Domnișoara Poimăine nu accepta sfaturi de la nimeni, nici măcar de la Doamna A Fost Odată, care avea totuși atâta experiență. O enerva oricine se băga în treburile ei de viitoare mamă, adică mai mult de jumătate din regat. Mânca aproape numai dulciuri și înghețată, spre disperarea mamei lui Vreodată, care credea că o viitoare mamă trebuie să mănânce mai variat, consistent și, mai ales, „cât pentru doi“. Domnișoara Poimăine considera această concepție „învechită“ și nu se atingea de ce i se aducea. De nenumărate ori, Vreodată fusese nevoit

să dea fuga în miez de noapte la cofetăria O, Clipă, Dulce Clipă și să trezească din somn cofetarii pentru a-i ruga să facă cine știe ce prăjitură trăsniță la care poftea soția lui.

— Te rog să ai grijă să fie cu glazură de Timp Pur original și 100% natural, îi ordona ea înainte de plecare.

Iar el, ca un soț iubitor, îi făcea întotdeauna pe plac, fără să crâcnească, deși în sinea lui se ruga ca timpul să treacă mai repede și copilul să vină odată pe lume. Fetiță sau băiețel, orice l-ar fi făcut la fel de fericit; dar, dacă ar fi fost băiețel, tare i-ar fi plăcut să-l numească Clockwork, după căpetenia piraților cu care se împrietenise la cataramă. Însă nici nu îndrăznea să îi propună așa ceva soției: pe măsură ce i se apropia sorocul, devenea tot mai aprigă...

Vocea lui Tempus Întâiul îl trezi din visare. Mulțimea adunată în piață aștepta nerăbdătoare.

— Dragul meu, te rog să rezolvi problema numelui cu nepoata mea! Până atunci, o să mă ocup eu de discurs.

În timp ce Vreodată intră abătut în turn, Tempus cuprinse cu privirea tabloul care i se deschidea în față. În afara acestui moment neprevăzut, se simțea destul de mulțumit: lucrurile mergeau mai bine ca niciodată în regat, după ce o trimisese pe Niciodată departe, pe insula din Viitorul Îndepărtat. Veștile despre ea veneau rar, dar erau liniștitoare: își vedea de treburile ei cu conștiinciozitate, se înțelegea bine cu zezecii ăia de Devreme și Târziu și habar nu avea că pe vremuri fusese o vrăjitoare rea care urzise planuri îngrozitoare, asuprise regatul și provocase atâtea necazuri. Spera ca vraja pe care o făcuse să fie atât de puternică, încât Niciodată să nu-și recapete memoria... niciodată. Ar fi trebuit totuși să o viziteze și să aibă o discuție – până la urmă, trebuia să îi spună că este și ea fiica lui –, însă mereu i se părea că nu e momentul potrivit. Și iată că nu se înșela, acum chiar nu era momentul

potrivit: i se născuse în sfârșit un strănepot, iar părinții lui încă se mai certau în privința numelui, punându-l în situația delicată de a salva un discurs compromis. Toți așteptau cu sufletul la gură vești despre micuțul ce avea să conducă regatul într-o bună zi, iarăștia doi se sfădeau din pricina unui nume!

— Ah, tinerețea asta, își spuse Tempus Întâiul și se apropie de marginea balconului, făcând cu mâna mulțimii. Dragii mei, începu el cu glasul ca un tunet. Astăzi este o zi mare pentru noi toți!

Jurnalul Domnișoarei Poimăine (1)

Nu știu de unde să-ncep povestea asta... Lucrurile s-au schimbat atât de mult, încât nici nu-mi mai recunosc viața. Au trecut secole de când eram doar o fetiță cu rochiță și acadele, dar, totodată, parcă toate astea au fost ieri. Trecerea timpului e ceva care continuă să mă deruteze. Cum de uneori pare să zboare precum cea mai rapidă pasăre în văzduh, iar alteori pare să se târască precum un melc neputincios? Și cine sunt eu în toată această trecere? Sunt aceeași sau sunt mereu alta? Sunt fetița căreia îi plăcea să pună la cale pozne, sunt adolescenta prizonieră pe o insulă îndepărtată care visa la concerte și libertate sau sunt tânăra adormită așteptând Sărutul Dragostei Adevărate care să o trezească? Sunt soția lui Vreodată? Noua conducătoare a Regatului Timpului? Sau mama unui băiețel care deocamdată nu are nume?

Dar să ne întoarcem în noaptea de Anul Nou, când timpul mi-era suspendat și gata să fie oprit de tot, iar viitorul meu soț m-a trezit din somn cu un sărut de îndrăgostit. Sau să fi fost oare puterea vrăjii făcute de Tempus, care-a

făcut-o să dispară pe Vrăjitoarea Niciodată? Nu am să știu vreodată ce anume m-a trezit din somnul acela greu, dar prefer să-mi imaginez că dragostea m-a readus înapoi.

După ce sărbătoarea de Anul Nou s-a încheiat, unchiul meu m-a chemat în camera lui din vârfului turnului, unde am avut o conversație uimitoare. În zorii dimineții am urcat scările cu inima strânsă: mă așteptam să fiu certată pentru ultima mea boacănă. Dacă în copilărie îl adormisem pentru o scurtă vreme pentru a-mi satisface un capriciu de fetiță răsfățată, de data asta știam că făcusem ceva cu adevărat grav – sabotasem nunta fiicei sale, oprisem timpul în loc, îl împietrisem și-l trimiseseam pe o insulă pustie, împreună cu doi filfizoni nesuferiți, Devreme și Târziu. Faptul că NeverNever ajunsese la putere era numai vina mea. Atâția locuitori ai regatului avuseseră de suferit din pricina nesăbuiinței mele! Mă așteptam, așadar, să fiu certată aspru și pedepsită – în cel mai bun caz, cu izgonirea definitivă din regat.

Am intrat în cameră și, la un semn al lui Tempus, m-am așezat pe fotoliul albastru. El se învârtea de colo colo, măturând podeaua cu barba lui fabuloasă. S-a oprit în fața mea, mi-a pus mâna pe umăr, m-a privit în ochi – dar nu cu mânie, ci cu blândețe – și a șoptit:

— Draga mea nepoată... Te rog să mă ierți!

Am împietrit de uimire. Sfinte Moment, oare o luase razna?

— Eu să te iert? am șoptit la rândul meu. Dar, unchiule, cea care ar trebui să-și ceară iertare sunt eu! Am provocat toate nenorocirile care s-au abătut asupra noastră de ceva vreme...

— Nu, nu, cel care a greșit sunt eu, a spus Tempus Întâiul clătînând din cap. Am fost orb! Orb și orgolios! Ar fi trebuit să-ți dau o șansă. Îmi pare rău că te-am pedepsit

așa aspru pe când erai doar o copilă. Am fost înverșunat, am fost neîndurător, am fost... complet lipsit de empatie!

— Empatie?

— Draga mea, am greșit. Erai doar un copil curios și poznaș. N-ar fi trebuit să te alung fără nicio explicație, fără să te las să-ți iei măcar la revedere. Iar atunci când ai venit la mine, înainte de nunta verișoarei tale, implorându-mă să te primesc înapoi, am greșit din nou. Nici măcar nu te-am ascultat, deși mă gândeam doar la binele tău... Știi, speram ca tu și Vreodată să vă îndrăgostiți unul de altul...

— Dar, unchiule... am șoptit rușinată, cu obraji arzându-mi.

— Știu, știu, a zâmbit el mulțumit, netezindu-și barba. Se pare că măcar planul ăsta mi-a reușit, chiar dacă lucrurile nu au decurs deloc cum le plănuiisem eu. Ce-a fost a fost, copila mea. Tot răul a rămas în trecut. Timpul continuă să curgă înainte, exact cum trebuie. Nici prea repede, nici prea încet. Iar eu am o propunere pentru voi doi. Mă simt bătrân, mult prea bătrân ca să mă pot ocupa cum trebuie de regat... Acum multe milenii, pe când eram în floarea vârstei, cutreieram regatul de la un capăt la altul, din Extremul Viitor până-n Negura Vremurilor. Voiam să cunosc viața tuturor locuitorilor, să iau pulsul tuturor problemelor. Negociam cu pirații, domoleam vârtejurile de timp, stăteam la taclale cu umbrele. Acum, de-abia mă mai pot mișca. Am devenit un conducător care moțâie într-un fotoliu cam decolorat și stă cu nasul în cărți vechi. Adevărul este că mă simt obosit, Poimâine... Am nevoie de ajutor. Regatul are nevoie de un suflu nou. De aceea vreau să-ți propun ca tu și Vreodată să vă mutați aici, în turn, și să-mi preluați treburile. Cât despre mine, mă voi retrage în fosta ta casuță și mă voi îndeletnici cu lucruri mai liniștite și mai potrivite vârstei mele. Vreau să aprofundez o nouă

tehnică de meditație trans-temporală. Să-mi văd de studiile și de cărțile mele. Și – cine știe? – să-mi cresc strănepoții și să mă bucur de ei...

Pentru prima oară în viața mea am rămas fără cuvinte. L-am îmbrățișat pe unchiul meu și am rămas așa câteva clipe lungi, simțind cum tot zbulcimea în care trăisem până atunci începe să se risipească. Viitorul mi se deschidea în față, în toată măreția lui... Așa a început Noul An, cel care mi-a adus cele mai surprinzătoare întâmplări de până acum!

Tempus Întâiul intră înapoi în turn. Deși locuitorii adunați în Piața Prezentului erau destul de dezamăgiți – se așteptaseră să vadă copilul și să-i afle numele –, până la urmă salvase momentul, însuflețindu-i pe toți cu un discurs inspirat, așa cum reușea întotdeauna. Închise ușa balconului și aruncă o privire în cameră. Fostul său lăcaș de studiu semăna acum cu un depozit de biberoane și suzete, de hăinuțe și scutece ce așteptau să fie călcate, de borcănase și recipiente cu tot felul de creme și licori fermecate cu care era hrănit copilul. Bebelușul dormea liniștit într-un leagăn agățat în cupola turnului, în timp ce părinții lui stăteau îmbufnați, pe fotolii, față în față. Observă din nou că fotoliilor le fusese schimbată tapițeria, albastrul tradițional fiind înlocuit cu un mov violent, culoarea preferată a Domnișoarei Poimăine. În vechea sa bibliotecă, ale cărei rafturi fuseseră recondiționate, se odihneau acum volume noi cu teorii revoluționare despre timp. Tomurile, păstrate cu sfințenie din vremuri imemorabile, erau îngheșuite pe rafturile cele mai de sus, unde se umpleau de praf și de uitare. Măsuța pe care îi plăcea atât de mult să-și țină ochelarii, ceașca de ceai și bolul cu prăjiturele trimise de